

طوفانِ نُوح

وختیکه بابای آدم یگ صد و سی ساله بود بچه سِوَم شی دَ دُنیا آمد که او ره شیث نام ایشته. بعد ازو آدم هشت صد سال دیگه زندگی کد و اولاده شیث ره تا هفتم نسل دَ چیمای خود دید. چندین سال بعد از فَوْتِ بابای آدم، حضرت نوح دَ دُنیا آمد. دَ او غیت مردُم بدکار شدد.

خداوند دید که بشر دَ رُوی زِمی چَقَس بدنیت، فاسد و ظالم شده. ازی خاطر خداوند از خِلَقَتِ ازوا دیق و غَمگین شده گُفت: "ما انسان و پگِ زندجانای رُوی زِمی ره نابود مَکُنم." مگم، خداوند از حضرت نوح خوش بود که او دَ زمانِ خُو یگ آدم عادل و پرهیزگار بود و مُطابِقِ خاستِ خدا زندگی مَکُد. حضرت نوح سِه بچه دَ نام های سام، حام، و یافث دشت.

پس خدا اراده خور ره دَ حضرت نوح گُفت: "تصمیم گرفتیم

که دُنیا ره توسط طوفان و سیل بیرو کُنم ازی که تمام
دُنیا ره ظلم و ستم گِرِفته. پک زندجانای ره که دَ خُشکه
زندگی مُوکنه نابود مُونم. مگم قد از تُو قول مُوکنم که
توره قد خانوار تُو نِگاه کنم.

آلی دیگه یگ کِشتی بسیار کِته جور کُو. نَقشه شی ره
ما دزتو میدم. ای کِشتی بلده خود تُو، زن تُو، بچه های
تُو و بیری گون تُو استه. " و حضرت نوح کِشتی ره دَ
مُطابقِ امرِ خُدا جور کد.

بسم خُداوند گُفت: از تمام حیوانا، خزندگو و پرندگو کم
از کم یگ نر و یگ ماده قد خُو دَ کِشتی بگیری. امچنان آر
رقم خورا که باب بلده خود و بلده تمام زنده جانای بین
کِشتی بگیری. " حضرت نوح تمام گُفته های خُدا ره پوره
کد.

و او قد زن، بچه ها و بیری گون خُو درون کِشتی رفت تاکه

از طوفان و سیل آو محفوظ بشه. از زنده جانای رُوی زمی و پرنده گو، نر و ماده، جوهره جوهره قد حضرت نوح د کشتی رفت، اُمُو رَقْمِیکه خُدا دَزُو اَمْر کده بود. بعد ازو طوفان و سیل آو شروع شد، از چشمه ها آو بر شده و بارشِ غدر تیز آمد. دَمَزُو غَیت خُداوند دروازه کِشتی ره از پُشتِ ازوا بسته کد.

تا مُدَّت چل شاو و روز دَ شِدَّت بارشِ مُوبارِید. آو زیاد شده رِیی بود و کم و کم زمی ره پوشند، تا اُمُو اَندازه که آو از سر کوه ها کده چار بیه ادم بِلَند شد و کِشتی دَ رُوی آو جُل مُوخورد. دَ ای رَقْم خُدا تمام مَوْجُودی زنده ره از رُوی زمی پای پاک تباه کد. حَیوانای خانگی و کوهی، خزندگو و پرندگو و تمام اِنسانا، پک شی از بَین رفت. تنها نوح و کسای که قد شی دَ کشتی بود، زنده مند.

آو تا یگ صد و پَنجاه روز تمام زمی ره پوشند. مگم خُدا دَ فِکِرِ نوح و خاندان شی و حَیوانای دَرُونِ کِشتی بود و یگ

باد ره دَ رُوی آو رَیی کد و آو کم کم شُدِه رفت و کِشتی دَ
کوه های آرارَات تا شِشت.

دُو و نِیم ماه بعد سر های کوه ها دَ گِردِ ازوا معلوم موشُد.
پس از چل روزِ دِیگه حضرت نوح یگ زاغ ره ایله کد. مگم
زاغ ای سُو و اُو سُو پرواز کد تاکه آو خُشک شُد. دَمزُو غَیت
که زاغ ای و اُو سُو پر مِیزد حضرت نوح یگ کفتر ره ایله
کد. مگم اُو جای شِشتو پِیدا نَتَنِست و پس آمد. نوح هفت
روز صَبر کد و دفعه دِیگه کفتر ره بَرُو ایله کد.
وختیکه کفتر دَ غَرُوبِ آفتو دَ پیشِ نوح پس آمد، اُو یگ
بلگِ درختِ زَیتون ره دَ نُولِ خُو گِرفته اُورد. ایمدفعه
حضرت نوح فامید که آو از بله زِمی کم تا شِشته. اُو یگ
هفته دِیگه اِنْتَظار کشید و کفتر ره دُوباره ایله کد.
مگم ایمدفعه اُو پس نه آمد. خُلاصه، یگ سال و ده روز بعد
از شروعِ طوفان و سیل آو خُدا دَ نوح گُفت: ”آلی از کِشتی
بُر شَنِید.“

پس حضرت نوح یگ قُربانگاہ بلدے خُدا جور کد، و از آر حیوان و پرندہ حلال گوشت گِرفته دَ قُربانگاہ بُردہ قُربانی کد. و خُداوند ازی عملِ حضرتِ نوح خوش شُدہ گُفت:

”اگرچہ دلِ انسان از ریزگی طرفِ بدی میل دَرہ مگم دفعہ دیگہ زمی رہ تَوَسُطِ طوفان و سیل تباه نَمُونُم.

”تا وختی کہ دُنیا وجود دَرہ

کِشت و دَرَو،

سردی و گرمی،

زمستو و تایستو

و روز و شاو مُومَنه.“

خُدا حضرت نوح و بچہ های شی رہ خَیر و برکت دَدہ گُفت:

”بارور و زیاد شَنِید و زمی رہ پُر کُنید. علاوہ از غلہ جات و سبزیجات، تمام زنده جانا بلدے شُمُو حلال استہ. مگم گوشت رہ قد خُون شی نَخورید، کہ زندگی هر زنده جان دَ خُون شی استہ. اگہ یگو آدم دیگہ آدم رہ

بُكُشِه، یا یِگو حَیوانی که اِنسان ره بُکُشه، ما ضرور خُون
ازو ره بازخاست مُونم.

کسی که خُونِ دِیگه نفر ره میریزنه
خُونِ ازو آم ریختنده موشه.
چراکه خُدا اِنسان ره
رقمِ خود خُو خَلق کده.

و خُدا دَ حضرت نوح و دَ بچّه های شی گفت: ”آلی ما قد
شُمُو و اولاده شُمُو و حتی قد تمام مخلوقاتِ دِیگه قول مُونم
که دِیگه هرگز ای دُنیا ره تَوَسُطِ طوفان و سیل خراب
نَکُنم. رَنگین کمو نِشانی ازی قول دَ بَینِ از مه و تمام
مخلوقاتِ دُنیا استه. آر غَیتیکه رَنگین کمو دَ آورها
ظاهر شد ما اُوره مینگرُم و قول خُوره دَ یاد خُو میرُم.